

Projekt

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA SZCZECIN
z dnia 2022 r.

w sprawie nadania nazwy urzędowej rondy w Szczecinie

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 559, 583, 1005, 1079, 1561) **Rada Miasta Szczecin uchwala, co następuje:**

§ 1. Nadaje nazwę „**rondo Mieczysława Lisowskiego**” – rondy usytuowanej w częściach działek **nr nr 5/26, 4/1, 4/2, 5/13, 5/16** z obrębu ewidencyjnego **nr 1085**, w ciągu ulicy Zbożowej. Położenie ronda przedstawione jest na załączniku do niniejszej uchwały.

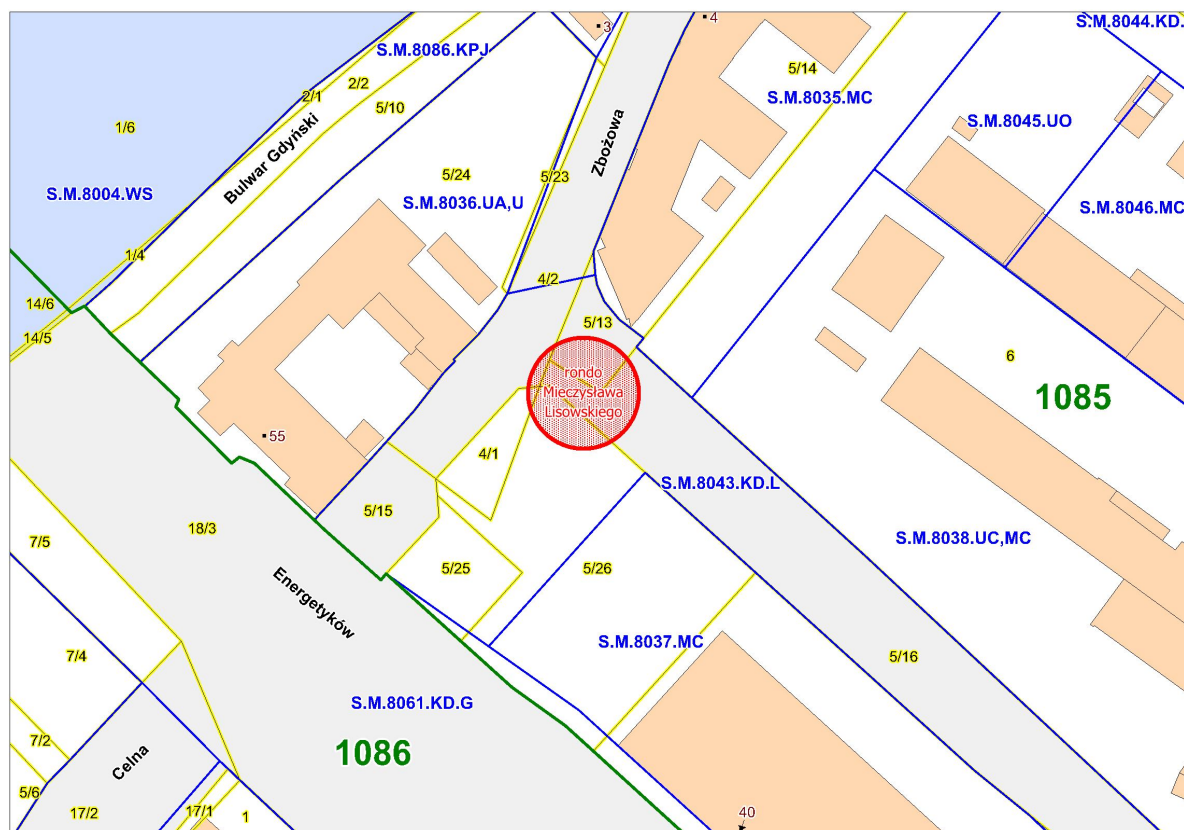
§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Szczecin.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego.

Załącznik do uchwały Nr

Rady Miasta Szczecin

z dnia.....2022 r.

Uzasadnienie

Z inicjatywą uhonorowania postaci **Mieczysława Lisowskiego** wystąpiła Grupa Opozycjonistów Szczecińskich i Działaczy Komunistycznego Podziemia skupionych wokół Andrzeja Milczanowskiego. Wniosek o podjęcie inicjatyw uchwałodawczej złożyli Radni Klubu Koalicji Obywatelskiej. Proponowana nazwa ronda otrzymała pozytywną opinię Zespołu Nazewnictwa Miejskiego oraz Rady Osiedla Międzyodrze Wyspa Pucka (Uchwała nr 52 /22).

Mieczysław Lisowski to wybitna postać „Solidarności”, jeden z najwybitniejszych działaczy podziemnej „Solidarności” w skali całego kraju. Urodził się 4 lutego 1919 roku w Haliczu (*obecnie Ukraina*). Ukończył dwie klasy przedwojennego Gimnazjum Handlowego w Stanisławowie (*obecnie Ukraina*). Od jesieni 1939 do 1941 roku był kurierem Związku Walki Zbrojnej (ZWZ) – późniejsza nazwa Armia Krajowa (AK). Przeprowadzał przez „zieloną granicę” do Rumunii osoby uciekające z Kraju – przed okupacją niemiecką i sowiecką. W połowie 1945 roku przybył do Szczecina, gdzie zorganizował i prowadził niewielką firmę transportową. Po kilku latach przeniósł się do Poznania i prowadził tam niewielkie prywatne przedsiębiorstwo świadczące usługi transportowe. W 1973 roku powrócił do Szczecina, gdzie podjął zatrudnienie jako kierowca autobusowy w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Komunikacji Miejskiej, w którym pracował do marca 1982 roku. W latach 1978-1980 związany był z Wolnymi Związkami Zawodowymi Pomorza Zachodniego (m.in. ze Stefanem Kozłowskim, który był jednym z założycieli WZZ Pomorza Zachodniego). Razem z Józefem Ignorem i Janem Nowakiem prowadził na terenie WPKM kolportaż niezależnego pisma „Robotnik”. W sierpniu 1980 roku był współorganizatorem (wraz z Józefem Ignorem i Janem Nowakiem) strajku w WPKM w Szczecinie, oraz jednym z liderów tego strajku, po wprowadzeniu stanu wojennego wraz z Józefem Ignorem zorganizował Tajną Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” w WPKM w Szczecinie, działającą aktywnie do kwietnia (włącznie) 1989 roku, tj. do momentu ponownej sądowej rejestracji „Solidarności”. W 1985 r., i przez następne kilka lat, był organizatorem i wydawcą niezależnej podziemnej gazety zakładowej WPKM „Termit”, którą drukował wspólnie z żoną Hanną i Edwinem Łukasiewiczem, pracownikiem administracyjnym WPKM. W latach 1982-1989 kolportował prasę i niezależne wydawnictwa. W tym okresie był wielokrotnie zatrzymywany i przesłuchiwany przez Służbę Bezpieczeństwa. W maju, czerwcu i sierpniu 1988 roku zorganizował trzy strajki pracowników Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Komunikacji Miejskiej w Szczecinie. 5 maja 1988 roku w zajezdniach autobusowych w Szczecinie Dąbiu i w Policach; 22 czerwca 1988 roku w zajezdniach autobusowych w Szczecinie Dąbiu, Policach i przy ulicy Klonowica; w sierpniu 1988 roku w zajezdniach autobusowych w Szczecinie Dąbiu, Policach i przy ulicy Klonowica oraz zajezdniach tramwajowych Szczecin Gołecin i Szczecin Niemierzyn. Ten ostatni strajk w sierpniu 1988 roku trwał kilkanaście dni, oprócz WPKM uczestniczył w nim Port Szczeciński (który rozpoczął akcję strajkową) oraz Zakład Budownictwa Kolejowego. Po sierpniowych strajkach 1988 roku Międzyzakładowy Komitet Strajkowy przekształcił się w Międzyzakładowy Komitet Organizacyjny NSZZ „Solidarność” w Szczecinie. Jednym z członków tego Komitetu został Mieczysław Lisowski. Omawiając Jego postać i dokonania trzeba podkreślić, że miał twardy charakter, silną wolę i żelazną samodyscyplinę. Był człowiekiem obowiązku w pełnym tego słowa znaczeniu. Jako sześćdziesięciokilkuletni rencista przez kilka lat, codziennie, wczesnym rankiem, udawał się na końcowe przystanki autobusowe i tramwajowe – przekonując kierowców i motorniczych do solidarnościowej działalności. Przez wiele dni strajku WPKM w sierpniu 1988 roku opiekował się strajkującymi, codziennie dowożąc im żywność, lekarstwa, papierosy, koce. Jeszcze raz podkreślić trzeba, że trzy strajki kilkutyśycznej załogi Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Komunikacji Miejskiej w Szczecinie zorganizował wraz z grupą oddanych Mu kolegów – pracowników WPKM – sześćdziesięciodziewięcioletni rencista – Mieczysław Lisowski, człowiek czynu.

Ten ostatni strajk z sierpnia 1988 roku, w którym uczestniczyli: Port Szczeciński, WPKM w Szczecinie oraz Zakład Budownictwa Kolejowego – miał istotne znaczenie dla podjęcia przez ówczesne władze PRL rozmów i ustaleń z opozycją demokratyczną, w ramach „Okrągłego Stołu”.

Mieczysław Lisowski w 2006 roku odznaczony został, przez Prezydenta Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. W 2016 roku Prezydent Andrzej Duda przyznał Mu pośmiertnie Krzyż Wolności i Solidarności.

Do śmierci zamieszkiwał wraz z żoną i synem w mieszkaniu z zaadaptowanego strychu jednego z budynków przy ulicy Szybowcowej w Szczecinie Dąbiu. Zmarł 13 sierpnia 2008 roku, po ciężkiej chorobie.

To Człowiek wielkich zasług dla Polski, dla „Solidarności” i dla społeczeństwa Miasta Szczecina.

Komisja Bezpieczeństwa Publicznego i Samorządności R.M. po zasięgnięciu opinii Geodety Miasta postanowiła przychylić się do wniosku i wnieść pod obrady Rady Miasta Szczecin projekt przedmiotowej uchwały.

**Przewodniczący Komisji Bezpieczeństwa Publicznego
i Samorządności**

Bazyli Baran